

Хімічний обласний
Відділ
ІВБ. №

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

З'являється з 5 грудня 1935 р.

Субота, 30 листопада 1985 року

№ 144 (3651).

Ціна 2 коп.

НА СЕСІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

МОСКВА. (ТАРС). 27 листопада в Кремлі продовжилася робота четверта сесія Верховної Ради СРСР. Напередодні на роздільних засіданнях Ради Союзу і Ради Національностей відбулися дебати в питаннях про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1986 рік і хід виконання Державного плану в 1985 році, про Державний бюджет СРСР на 1986 рік і виконання бюджету СРСР за 1984 рік.

Депутати підкреслювали, що здійснювані Комуністичною партією зміни в усіх сферах суспільного життя відображають інтереси трудящих. У Державному плані враховано настанови партії про підвищення темпів зростання суспільного виробництва та його ефективності, економію всіх видів ресурсів, прискорення науково-технічного прогресу, першочерговий розвиток галузей, які забезпечують інтенсифікацію виробництва. Велику увагу приділено поліпшенню умов життя радянських людей.

Промовці повідомляли про стан справ у галузях народного господарства, в економіці союзних республік, про завдання, які стоять перед трудовими колективами. Успішному виконанню плану має сприяти якнайбільше поширення нових методів господарювання. Важливою частиною роботи по вдосконаленню управління народним господарством, відзначалось на сесії, є боротьба за зміцнення дисципліни, організованості, зростання великої завантаженості, що стоять перед країною, вимагають посилення цієї роботи.

У ході розгляду плану і бюджету постійні комісії палат виявили можливість збільшення плану виробництва і реалізації ряду

споживчих товарів на загальну суму 182,9 мільйона карбованців у роздрібних цінах і доходів бюджету на 145,1 мільйона карбованців. Ці додаткові кошти комісії рекомендували направити в бюджети союзних республік на збільшення фінансування видатків по благоустрою міст, робітничих селищ і сільських районних центрів, придбання інвентаря і обладнання, капітальний ремонт будинків закладів народної освіти, культури й охорони здоров'я, а також на матеріальне оснащення сільських і селищних Рад.

Промовці пропонували затвердити Державний план і Державний бюджет СРСР на 1986 рік.

О 10 годині ранку 27 листопада відкрилося друге спільне засідання палат.

Із заключним словом виступив перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР, голова Держплану СРСР депутат М. В. Талізін.

Верховна Рада прийняла Закон СРСР про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1986 рік і постанову Верховної Ради СРСР про хід виконання плану на 1985 рік.

Після заключного слова першого заступника міністра фінансів СРСР В. В. Деменцева депутати прийняли Закон СРСР про Державний бюджет СРСР на 1986 рік і постанову про затвердження звіту про виконання бюджету за 1984 рік. Державний бюджет СРСР на 1986 рік затверджено по доходах у сумі 414 544 276 тисяч карбованців і по видатках у сумі 414 341 861 тисяча карбованців.

Потім з доповіддю про внесення змін в Основи законодавства Союзу РСР і союзних республік про народну освіту та інших законодавчих актів СРСР у зв'язку з Основними напря-

мами реформи загальноосвітньої і професійної школи виступив міністр юстиції СРСР депутат Б. В. Кравцов. Невід'ємна складова частина програмних завдань партії, відзначив доповідач, — дельше вдосконалення системи народної освіти і виховання молоді, освіченості і професійної підготовленості нових поколінь радянських людей. Здійснення реформи підносить роботу загальноосвітньої і професійної школи на якісно новий рівень.

Оновлення діючого законодавства, яке регулює одну з найважливіших сфер суспільного життя, зазначається в доповіді, створює міцну правову базу для ефективного втілення в життя заходів щодо поліпшення навчання і виховання молоді, які є одним з могутніх факторів прискорення соціально-економічного розвитку країни.

Сесія прийняла Закони СРСР в обговореному питанні.

По доповіді секретаря Президії Верховної Ради СРСР Т. М. Ментешавілі депутати затвердили Укази Президії Верховної Ради СРСР і прийняли відповідні закони й постанови.

У другій половині дня 27 листопада сесія Верховної Ради СРСР продовжила роботу.

На заключному спільному засіданні Ради Союзу і Ради Національностей з доповіддю про підсумки радянсько-американської зустрічі на найвищому рівні в Женеві і міжнародну обстановку виступив Генеральний секретар ЦК КПРС, член Президії Верховної Ради СРСР М. С. Горбачов.

Після обговорення депутатами доповіді від імені комісії у закордонних справах Ради Національностей і Ради Союзу секретар ЦК КПРС депутат Є. К. Лигачов оголосив проект постанови Верховної Ради СРСР в обговореному питанні.

Депутати одностайно прийняли постанову Верховної Ради СРСР «Про підсумки радянсько-американської зустрічі на найвищому рівні в Женеві і міжнародну обстановку».

Успішно завершити рік

На календарі — грудень — останній місяць 1985 року, трудового завершення року одиннадцятої п'ятирічки. Щодня в редакцію надходять повідомлення з КМК про дострокове виконання п'ятирічки. І хоч до нового року ще мі-

Щоденник групкомсорга:

ГРУДЕНЬ

сять, для багатьох трудових колективів на календарі вже 1986 рік, а то й 1987 рік. Працювати, випереджаючи час, — характерна риса комсомольців і молоді. Нову хвилю трудового ентузіазму викликало у радянських людей широке всенародне обговорення проєктів нової редакції Програми КПРС, змін в Статуті КПРС. Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року.

Нині на переділдіську трудову вахту стали сотні комсомольсько-молодіжних колективів, тисячі молодих виробничиків. І вона проходить в рамках широкого розгортання соціалістичного змагання за право підписати Рапорт комсомольців і молоді XXVII з'їзду КПРС. Тобі, комсомольський організаторе, співвідносячи свою діяльність з наміченими грандіозними планами на майбутнє, необхідно спрямувати членів комітету комсомолу на посилення пошуку найефективніших форм і методів роботи своєї організації. Уважно проаналізуй, чи все зроблено для того, щоб плани і соціалістичні зобов'язання року були виконані. Завдання для — добитися того, щоб не було ні одного відстаючого КМК. Треба падати ліву допомогу відстаючим, створити в кожній комсомольській групі, неховий, першочерговий організації атмосферу

творчості, непримиренності до недоліків. Великі можливості для поліпшення ідейно-виховної роботи, військово-патріотичного виховання відкриває участь юнаків і дівчат у Всесоюзній акції «Революційний тримайте крок!», яка присвячена XXVII з'їзду КПРС і 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Завершується сільсько-господарський рік. Помисли хліборобів — надійно підготувати техніку, насіння до робіт урожай-86. Відповідальний період і в тваринників — знімали громадської худоби. Всі ці справи вимагають від кожного комсомольського ватажка, кожного члена спілки ініціативи і творчості. Треба визначити своє місце на цих важливих ділянках роботи. Вагоме слово тут мають сказати і комсомольські «прожектористи». Необхідно дати свій пролам безгосподарності, марнотратства, порушенням трудової дисципліни.

З 2 по 30 грудня триватиме республіканський місячник пропаганди економічних і науково-технічних знань. В ході місячника комітетам комсомолу спільно з організаційними товариства «Знання», іншими зацікавленими установами і відомствами необхідно організувати виступи лекторів-економістів і спеціалістів народного господарства в трудових колективах, молодіжних гуртожитках, агітаційно-пропагандистській виїзді вчених і комсомольського ідеологічного активу. Треба провести також вечори запитань і відповідей.

Закінчилися звіти і вибори в первинних комсомольських організаціях. Треба тобі, комсоргу, врахувати уроки із допущених недоліків, виробити змістовні плани на 1986 рік. Чітку програму дій дають тобі і критичні зауваження та пропозиції, які прозвучали на звітах і виборах у виступах комсомольців. Зробити з них правильні висновки, аби поліпшити роботу у всіх напрямках діяльності комсомольського осередку.

Як бачиш, комсоргу, у грудні тобі і комсомольцям треба вирішити чимало ударних справ. І їхній успіх буде залежати від уміння, діловитості і старання всіх і кожного зокрема.

На допомогу будівельникам

Поглядаючи працю будівельників висотних споруд носі підйомники, серійний випуск яких почався в об'єднанні «Віріліфмаш» (Вірменія). Кожен такий агрегат здатний піднімати вантаж вагою півтонни. Він відзначається надійністю, зручний в експлуатації. Швидкість руху підйомника вдвоє вища, ніж у тих, що випускалися раніше. Прискорити освоєння новини дало змогу завершення реконструкції складально-го виробництва. Уже до кінця року будівельники одержать 1000 таких підйомників.

СЬОГОДНІ

У НОМЕРІ

Молодь треба виховувати на прикладах старших поколінь. В цьому вбачають свій почесний обов'язок ветерани партії і комсомолу С. Гаїна та С. Бонфельд.

(2 стор.)

«Ми, бібліотечні працівники, проводимо велику профорієнтаційну роботу серед молоді, але, знайомлячи їх з допомогою книг і зустрічей з професіями, потрібними народному господарству забуваємо свою».

(2 стор.)

В ході Всесоюзної патріотичної акції «Революційний тримайте крок!» визначають нові маршрути учасники походу «Шляхами слави батьків».

(3 стор.)

РЯДОК У РАПОРТ

Монтери мають гарт

Колектив колійно-машинної станції № 63 достроково, ще до 20 жовтня цього року, репортував про виконання п'ятирічного плану по капітальному ремонту колії. На XI п'ятирічку очікувалось відремонтувати 305 кілометрів залізничної колії, на сьогодні цей показник досяг вже цифри 319.

Аналіз зробленого показав — непогані здобутки можна досягти впровадженням і чітким дотриманням бригадної форми організації та оплати праці як і активним застосуванням досягнень науково-технічного прогресу. Дякуючи цьому, за роки п'ятирічки продуктивність праці на станції зросла на 16,7 процента; освоєно машини ВПР-200 для ремонту колії, в результаті чого з'явилася можливість вивільнити 50 майстрів.

Л. ГУДЕНКО, секретар комітету комсомолу колійно-машинної станції № 63. м. Знаменка.

Віктор ЧЕРКАШИН працює у змієвинному гіталовському колективі — в транкторній бригаді імені XX з'їзду КПРС. Цього року молодий механізатор у складі ланки кукурудзівців добився високих результатів: зібрано 70 центнерів зерна кукурудзи з гектара. Високі врожаї на гіталовських полях — то насамперед високі культури землеробства. Тому нині, коли вже ретельно підготована до весни, комсомолець старається без затримок транспортувати своїм МТЗ-80 органічні добрива на поля.

Фото В. ГРИБА.

Новоукраїнський район.

Батьки хочуть бачити дітей своїх гідними послідовниками. В нашому радянському суспільстві у спадщині передаються не тільки матеріальні достатки, а, насамперед, високі ідейні переконання, прагнення жити красиво, творити добро на землі.

Тому не дарма сьогодні, коли в країні триває активне обговорення проектів документів до XXVII з'їзду КПРС, в редакційній пошті молодіжної газети й листи ветеранів. Вони розповідають про свій досвід, дають поради молодому поколінню будівників комунізму, вносять пропозиції, зміни в проекти документів.

Два листи ветеранів партії і комсомолу газета пропонує увазі читачів.

Наш почесний обов'язок

Коли знайомишся з проектом нової редакції Програми КПРС, то відразу відчуваєш дві особливості цього історичного, надзвичайно важливого документа в житті нашого народу. З одного боку — це творчий розвиток теорії з врахуванням змін, що відбулися після прийняття третьої Програми КПРС, це новаторський пошук на основних напрямках стратегії і тактики партії.

З другого боку — це спадкоємність принципів, положень марксистсько-ленінських теоретичних і політичних установок, на які партія завжди спиралась у своїй роботі.

Мені, ветерану партії, війни, праці й комсомолу Новомиргородщини, пощастило жити і працювати протягом усіх етапів боротьби за перемогу соціалізму в нашій країні.

В пам'яті живе героїчна праця комсомолів 20-х років на відбудові країни після громадянської війни, проведення індустріалізації і культурної революції. Імена Євгена Поповкіна, Никифора Ткача, Якова Гусліс-того та багатьох ветеранів комсомолу залишаться в історії назічно, адже вони були живими творцями наших перемог.

Напередодні Великої Вітчизняної війни поряд з прославленими іменами Марії Демченко та Марини Гнатенко ми ставимо ім'я п'ятисотенниці Новомиргородщини Ніни Наваленко (Босько) — це вона представляла нашу комсомолку на X з'їзді ЛКСМ України. Її трудовий подвиг і нині надихає молодих буряководів району.

Нам, ветеранам партії і комсомолу, хочеться, щоб наша юнь глибоко усвідомила, що проект нової редакції Програми КПРС розкриває основні тенденції

сучасної епохи. У ньому чітко і ясно вказана основна стратегія партії, через яку здійснюється прискорений соціально-економічний прогрес у нашій країні. Проект Програми стає політичним орієнтиром завтрашнього дня.

Наскрізно думкою проходить через усі розділи ідея миру і творення. Як ветеран війни скажу, що нелегко далася нам перемога над фашистськими загарами. А сьогодні вороги соціалізму штовхають світ у катастрофу термоядерної війни.

Ось чому ми, ветерани війни, в кожному своєму виступі перед юнню підкреслимо, що в сучасному складному міжнародному становищі, нам не можна розслабитися, притупляти пильність.

У сьогоднішніх ветеранів війни за плечима великий досвід, бойові заслуги, багаті враження. Цього бракує молодому поколінню. Я пропоную внести доповнення до розділу проекту нової редакції Програми КПРС «Розвиток політичної системи радянського суспільства» такою думкою: «Ветеранам комсомолу, як почесний обов'язок, в міру своїх можливостей бути наставниками молоді у військово-патріотичному вихованні». Цим самим ми докладемо свої зусилля у зміцненні могутності та

недоторкості нашої Вітчизни. Цим ми допоможемо комсомольським організаціям наполегливо розвивати трудову і громадську активність юнаків і дівчат,

формуванню в них марксистсько-ленінського світогляду, політичну і духовну культуру, розуміння історичної відповідальності за долю соціалізму і миру.

Самійло ГАЙНА,
ветеран партії і комсомолу,
м. Новомиргород.

Жити

по-комуністичному

В нашій партійній організації ЖЕД № 2 на обліку стоять комуністи, які мають за плечима вогненну молодість: були в лавах стха-новців довоєнних п'ятирічок, пройшли фронтовими дорогами Великої Вітчизняної війни, відбудовували народне господарство у повоєнні роки... Це віддані партії й народу комуністи М. К. Ан-кудінов, А. Ю. Белобородов, І. С. Черемисін, І. В. Новіков. Батьківщина оцінила їхній труд, нагородивши орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора та іншими урядовими відзнаками. Секретарю партійної організації С. В. Ваховському вже за сімдесят років,

та своєю жвавістю, наполегливістю в роботі він запалив на сумлінний труд і молодих колег, передає їм багатий життєвий досвід, навчає комуністичному ставленню до виконання своїх обов'язків.

Ветерани революційних подій, війни та праці ведуть велику пропагандистську роботу в технікумах міста, в школах (№№ 34, 8, 26), професійно-технічних училищах (№№ 4, 6, 8) і будинках, де вони мешкають. Завжди серед людей комуністи Микола Георгійович

Свирипов, Микола Семенович Осадчий, Григорій Касьянович Прохода. Вони роз'яснюють людям політику партії й уряду.

Ці приклади наводжу для того, аби підтвердити думку, що комуністи повсякчас думають про майбутнє партії, майбутнє нашої країни. А воно — в наших діях, в нашому молодому поколінні. І хто ж, як не ми, ветерани партії, передасть їм ті знання і вміння жити по-комуністичному!

Сьогодні я вчитуюсь у рядки проекту нової редакції Програми Комуністичної партії Радянського Союзу. Особливо мене хвилює розділ, де йдеться про спадкоємність поколінь. Пропоную доповнити текст першого підрозділу п'ятого розділу такими словами: «Треба зазначити, що партія і далі буде підтримувати і розвивати традиції старших поколінь, їх виховну роботу серед молоді, щоб юнаки і дівчата перейняли все найкраще з досвіду ветеранів, вчилися на багатих революційних, бойових та трудових традиціях радянського народу».

Семен БОНФЕЛЬД,
ветеран партії,
м. Кіровоград.

ВИЗНАННЯ

22 листопада розпочав свій 29-й сезон лауреат комсомольської премії імені Юрія Яновського народний студентський театр «Резонанс» Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. За традицією новий сезон розпочався музично-ювілейною виставою, поставленою за кіносценарієм Є. Шварца «Кришталевий черевичок» прем'єра якого відбувся 25 грудня 1973 року. Хоч вистава йшла 151 раз, зал, як завжди, був переповнений глядачами. Кожну цікаву мізацену і репліку зустрічали вони оплесками, і аматори М. Барабуля (Король), Т. Тиханська (Понюшка), Н. Гаврич (Гавриш), І. Нікулєнко (Маріанна), І. Федотова (Хрещина) та й сам режисер-постановник В. Дейнекін, який блискуче виконував роль Мануки, відчували їхню підтримку, грали з особливим піднесенням.

По закінченні вистави всім аматорів «Резонансу» знову загорілися апетити. Під півкварт оплесків їм було вручено Диплом лауреата Всесоюзного огляду художньої самодіяльності, призначеного 40-річчю Перемоги, та Велику Золоту медаль, Диплом І ступеню Великої академічної театру Союзу РСР; керівник народного самодіяльного театру «Резонанс» В. Дейнекін нагороджений Малою Золотою медаллю.

К. КЕРІМЛІ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

Ситуація звичайна і водночас неординарна: людина вперше переступає поріг бібліотеки не як читач — як фахівець. Від того, як її зустрінуть, як візьмуть до роботи, залежить дуже багато. Тому і намагаються в першій же бесіді з майбутнім працівником бібліотеки дізнатися про його нахили, уподобання і, якщо це можливо, допомогти вибрати діло до душі. Справді, одному подобається мати

справу з новими книжками, тож його треба направити у відділ комплектування чи обробки літератури; інший нізачо не хоче в ці відділи, бо любить живе спілкування з людьми — і, значить, його місце — у відділі обслуговування читачів; третій має нахил до пошукової чи наукової праці і може проявити себе в науково-методичному чи інформаційно-бібліографічному відділах...

рування в роботі, почуття професійної невідповідності подають і деякі молоді фахівці. Особливо прикро, коли з бібліотеки йде дипломований спеціаліст: держава затратила кошти, витрачено роки на навчання, а молода людина шукає, де легше та де більше платять.

до розчарування і зради обраній професії.

Легкий з чужого погляду (насправді нелегкий) хліб бібліотекарів, особливо нині, коли ставляться все більш партійні вимоги до удосконалення ідеологічної й культосвітньої роботи, до покращення випробуваннях і пошуку по-

дила б не так хворобливо. Ми, бібліотечні працівники, проводимо велику професійну роботу серед молоді, але, знайомлячи їх з допомогою книг і зустрічей з професіями, потрібними народному господарству, забуваємо свою. Певно, є сенс приділити більше уваги пропаганді роботи бібліотекарів в пресі, по радіо, на телебаченні. Во надто рідко доводиться прочитати цікавий матеріал про бібліотечного працівника, особливо ж про молодого спеціаліста.

Зокрема, і в «Молодому комуністі» на студентських і учнівських сторінках можна прочитати про які завгодно вузи, технікуми і СПТУ міста й області, тільки не про Олександрійське культосвітнє училище — головну базу підготовки працівників культури для області. Тож, по-моєму, у рубриці «Куди йти вчитися», варто давати не просто адреси, а хоч короткі розповіді про навчальні заклади, запрошувати до розмови з абітурієнтами випускників: як їм живеться, працюється, чи правильний зробили вибір професії? Добре, щоб у цій справі і комсомольські організації проявляли більше ініціативи — рекомендували на навчання в заклади культури ідейно заправлених, політично грамотних, творчо обдарованих молоді.

А працівникам навчальних закладів, які готують бібліотечників, треба більше приділяти уваги вихованню організаційських навичок бібліотечника, вимогливіше ставитись до практики студентів. Бо іноді ці практиканти для багатьох перетворюються на таку собі «вискурсулю», «Хай байдикує», міркують про практиканта і в деяких бібліотеках, — він до нас по розподілу не вийде до роботи, а то і зневажає до професії. І множаться ряди дипломованих лідерів, недоуків, які не осмелилися свої майбутньої діяльності.

Л. ДЕМЕЩЕНКО,
директор обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської.

МОЛОДИЙ СПЕЦІАЛІСТ: НА ШЛЯХУ СТАНОВЛЕННЯ

ЧИ Є ВІН — ЛЕГКИЙ ХЛІБ“?

Д УЖЕ некуче питання — побутові умови молодого спеціаліста. Гуртожитку у нас немає і, хоч є відповідна постанова, чимало інстанцій треба пройти, щоб влаштувати молодого бібліотекаря. (Добре було б, врешті, мати в Кіровограді спеціальний гуртожиток для молодих спеціалістів — культурних працівників, — як, наприклад, у наших колег по союзу — одеситів).

Дирекція, партійна, комсомольська і профспілкова організації докладають чимало зусиль, аби спеціаліст «укоринився»: допомагаємо в оволодінні професією, проводимо анкетування серед молодих спеціалістів, щоб краще вивчити їх запити, дбаємо про організацію вільного часу.

Цього року в нашій стінгазеті започаткували добру традицію — присвятили молодим спеціалістам спеціальний випуск. Надали слово їм самим, виступили відповіді на анкету «Суспільство і ти» (вона була тоді видрукована в «Молодому комуністі»). Бібліотечарі С. Чернявська, В. Одинов, Л. Авдєєва, Т. Гребенюк поділились своїми враженнями від перших трудових буднів, думками з приводу роботи, висловили побажання. З добрим напутнім словом виступила в стінгазеті заступник секретаря парторганізації бібліотеки, наставник молоді Т. О. Нещадівська...

...Чекаємо, радіємо, допомагаємо. Чому ж не зменшується пильність молодих бібліотечних кадрів в області? Тривожить і таке: періодично новоприбулий молодий фахівець не виявляє належного інтересу до роботи, не прагне до

підвищення власного фахового рівня. Як зрозуміти позицію молодого людини, котра з перших кроків не намагається проявити себе з найкращого боку, а паче відбиває повільність протягом трьох років, що вона зобов'язана відпрацювати за на-правленням?

У бібліотеках Кіровоградщини стає все менше досвідчених бібліотекарів — ветерани йдуть на відпочинок. Надія — на молоді. Половину бібліотечних працівників обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської і інші складають люди комсомольського віку. В обласній бібліотеці для юнацтва імені О. Бойченка цей процент ще вищий. Але... Молоді з дипломами прибувають і вибувають... Нині в бібліотеках області працює 70,1 процента спеціалістів, у той час, коли п'ять середньореспубліканський показник 78,3 процента. Пильність кадрів у бібліотеках Кіровоградщини складає 10,9 процента — чи це не занадто багато? Чи не вона — одна з головних причин більшості

скарг про незадовільну роботу культосвітніх закладів, які доводиться читати в пресі?

П РИГАДУЮ розмову з молодим бібліотечником з Компаніївського району. Після закінчення школи дівчина без професійної освіти прийшла працювати в бібліотеку і дуже скоро розчарувалася в роботі. Чому?

— Думала, тут буде легко і цікаво, в бібліотеку ходять багато людей — всі повинні можна взяти...

Прикро, що часто саме «легкий» хліб сподівається знайти в бібліотеці молоді! І для тієї дівчини було цілковито несподіванкою, що ті, хто приходить у заклад культури, чекають «новини» саме від неї. А чим поділитись з людьми, коли і знань відповідних нема, і досвіду бракує? От і настає взаємне розчарування читача і бібліотекаря. Як би якщо не в студентській аудиторії, то самотньо виникнути в роботу, зацікавитись літературою, а тоді вже й самій до людей з книгою — в поле, на ферму, в школу... На жаль, заяви через розча-

бування у відрадянненні, часто говоримо про це і з молоддю, і з керівниками бібліотек. І з чому причина пильності? Найпоширеніші відповіді: нема де жити, приміщення бібліотеки холодне, займатися доводиться часто-густо не тим, чому вчили у вузі чи училищі...

Так, про житло для молодих культпрацівників у наших райцентрах і селах ще не звикли дбати так, як, скажімо, про побутові умови для молодих вчителів чи лікарів, спеціалістів сільського господарства. Виходить, що то — «своя сорочка», а це — з чужого плеча? Проти такого ставлення треба поєднати рішучу боротьбу.

ЯК СТВЕРДЖУЮТЬ соціологи, лише близько половини робочого часу витрачає працівник культосвітньої нині на свою безпосередню роботу. Решта йде на виконання найрізноманітніших доручень, сільськогосподарської роботи. Багато з того, що бібліотечарі роблять за межами бібліотеки, справді, необхідне і важливе, — скажімо, допомога в реалізації продовольчої програми. Нерідко ж безрозбірливо використовують спеціалістів не за призначенням, призводять до запущення основної роботи, недовольності собою і врешті —

вих форм і методів пропаганди літератури на допомогу формуванню політичної і соціальної активності трудящих, особливо молоді.

Не секрет, що пильний рівень роботи бібліотек Долинського, Компаніївського, Устимівського, Вільнянського, Улянівського та деяких інших районів пояснюється в першу чергу кадровою некомплектністю. При районних відділах культури є комісії по добору молоді на навчання в заклади культури. Але деякі відповідальні товариші з цих комісій міркують так: якщо замовляти фахівців з високою освітою, то клопотів не оберешся: треба шукати житло, дбати про відповідні умови для життя і роботи, то краще зай все іде по-старому (так, зокрема, заявили завідувачі відділами культури Улянівського району тов. Тетєва та Устимівського — тов. Мусенко). На щастя, так думають не всі.

Проблем багато, але, здається, якщо ми серйозніше займатимемося добром абітурієнтів, адаптація молодих спеціалістів прохо-

У ЦЬОМУ КІМНАТІ, де так багато реліквій, про які ще не всі знають (їх тільки-но віднайдено, тож іще досліджуються), телефонні дзвінки розбуджують тишу дуже часто.

— Музей «Спартак» слухає... Так, так... Телеграми отримали. Так, чекаємо делегацію з Башкирії, Добруджі і групи юних туристів з профтехучилища Кіровограда. Хто іще має запиті Геразд. Тільки хай оповістить точно час приїзду.

Телефонують із райкому комсомолу, з підприємств і колгоспів сусідніх районів, штабів походу молоді «Шляхами слави батьків». І директор музею підпільної комсомольської організації «Спартак» Георгій Кулик з притаманною йому любов'язністю обіцяє прийняти всіх бажаючих.

Тож саме завдяки копійці і пільній роботі музею про подвиг юних патріотів Красногір'я знають далеко за межами Кіровоградщини.

Ось на сільському майдані зупиняється автобус, яким приїхали в село залізничники Знам'янки, які зарахували у свої комсомольсько-молодіжні колективи членів штабу «Спартак». До музею гості зайдуть трішки пізніше. А спочатку Георгій Кулик запрошує їх на околицю села, до хати, де жила колись Люба Римар — комсомольський ватажок спартаківців. Звідтіля в грудні 1943-го фашисти і їх поплічники почали зловисну операцію «Кобра», метою якої було знищення комсомольського підпілля в Красногір'ї і на курорті Манжурка. Першою скопили Любу.

І Георгій Кулик починає свою оповідь...

— Вони не підривали мости, не пускали під укіс поїздів, вони не брали участі в розгромі великих ворожих угруповань. Але вони, спартаківці Красногір'я, зробили теж немало, щоб наблизити переможний траєкторію 1945-го. Під вістрям смерті виготовили і розповсюдили сотні листівок, які розповідали правду про Червону Армію. Крізь ворожі заслони пройшли до лісу і передати партизанам «Піада» зброю, зібрану на полі бою ще влітку со-рок першого, харчі, одягу, ризикуючи життям проникнути вночі на станцію і виволокти бранців, яких везли на роботу в Німеччину — то теж подвиг.

Ведо Георгій Кулик своїх гостей вулицю, де жив командир бойової групи Михайло Громовий, показує їм хату, де відбулися перші організаційні комсомольські збори «Спартак».

І ось нарешті музей. Біля нього височать обеліси. Перший — на могилі Героя Радянського Союзу Геннадія Мікляя.

— Ось з кого брали приклад спартаківці! — продовжує свою розповідь Георгій Кулик. — Командир полку майор Міклей разом з своїми бойовими

побратимами у серпні со-рок першого сім днів від-бизав атаки гітлерівців у степу за Красногір'ю. Було знищено велику кількість ворожих гармат, танків, бронетранспортерів, автомашин. Міклей да-ли можливість вийти з ополчення основним си-лам 96-ї гірської стрілець-кої дивізії, яка потім ви-йшла до складу героїчної 18-ї армії. Був смертельно поранений Міклей. Його ховали поранені бійці раз-ом з комсомольцями Красногір'я. Люба Римар,

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ,
НІЩО НЕ ЗАБУТО

ЗА ПОКЛИКОМ «СПАРТАКА»

Михайло Громовий, Надія Черевична, Олена Бойко, Дарія Дубова першими дізналися про подвиг майора, який перед війною працював агрономом під Запоріжжям. І на могилі героя красногірці дали клятву помститися загарту-ванню за смерть міклей-ців, які пролили кров на житньому полі за Красно-гір'ю...

Скорботна мелодія сти-шено лунає в залі, де ви-ставлені численні портре-ти, документи, зброя, осо-бисті речі спартаківців, ор-дени, якими вони були на-городжені посмертно.

Екскурсію продовжує вести колишній член під-пільної організації Воло-димир Романович Тихо-вський. Йому хочеться роз-повісти про кожного із за-гиблих патріотів. І про те, як Михайло Громовий зби-рав гайтанів на міклей-ському полі, як хлопці на-лили гасу в мед, що мали відпраляти для гітлерів-ців, як вчинили розправу над зрадником, що видав-дав комсомольців, котрі не прийшли на збірний пункт, щоб їхати в Німеч-чину. Він загадував свою рідну сестру Наталю, кот-ра потрапила у фашист-ську катівню, не видола-ла друзів, а в день, коли за-гарбники тікали з Голоза-нівська, вказала їм «без-печний» шлях, і гітлерівці потрапили під вогонь пар-тизанів «Піада».

Володимир Романович показує залізничникам фо-тографію. Рік 1936-й. Вчи-телі та учні біля прапора піонерської дружини імені Спартак перед поїздом на могилу героя Трипілья. Липень сорок другого. Заява комсомолки Олім-піади Волошук: «Прощу РПК КП(б)У зарахувати ме-не в ряди тилового опол-чення для поповнення дію-чої Червоної Армії». Рік 1975-й. Пам'ятний фото-знімок: колишні спартаків-ці В. Р. Тиховський, П. В. Самішніна, Н. А. Дабіна, Г. А. Безверхній біля пра-пора Перемоги в Москві. Нова експозиція. На фото-знімках члени комсомоль-сько-молодіжних бригад з Кіровограда, селища По-бужького, які зарахували у свої колективи спартаків-

ців Красногір'я. Тут же зображені учасники кінно-го агітпробіву від берегів Дніпра до Красногір'я. Ці-лий фотомонтаж — музею «Спартак» вручається ви-сока нагорода — медаль лауреата республіканської премії імені Миколи Ост-роаського.

Так, це висока відзнака за роботу по патріотично-му вихованню молоді на прикладах подвигів ге-роїв-земляків. І ця робо-та комсомольські активі-сти разом з краєзнавцями села посякають удоскона-люють. Особливої напру-ги набула вона в ході під-готовки до святкування 40-річчя Великої Перемо-ги. То не тільки зустрічі з численними делегаціями перед музейними експо-натами. Георгій Кулик, який один з перших почав пошук свідчень про діяль-ність «Спартак», тепер залучив до пошукової ро-боти десятки молодих хлі-боробів місцевого кол-госпу імені Тельмана, піо-нерів і комсомольців Крас-ногірської восьмирички. Нові маршрути визначив пошуковий клуб «Патріот», що працює при музеї «Спартак», вклавши в операцію «Згадаймо всіх поіменно». І за короткий час було зібрано цікаві матеріали для рукописної книги про 135 односель-ців, котрі брали участь у Великій Вітчизняній вій-ні, — спогади ветеранів, фронтові листи. Анкети заповнили ровесники спар-таківців, котрі пройшли вогненними верствами на різних фронтах.

І ось уже Георгій Кулик збирає в музей юнаків та дічат на урок мужності, щоб зачитати їм листи з фронту, щоб влаштувати зустріч з солдатськими вдовами. Тут, при світлі, що падає на портрети ге-роїв «Спартак», дають клятву на вірність Батьків-щині юнани, яких Красно-гір'я випроводжала на ар-мійську службу. Тут В. Р. Тиховський і Г. А. Без-верхній вручають юним красногірцям комсомоль-ські квитки.

Тривають спортивні зма-гання на призи «Пам'яті героїв «Спартак» — це теж ініціатива Георгія Ку-лика та його громадянсь-ких помічників. Пошуковий за-гін вирушає в Голочан-ський ліс, щоб пройти міс-цями, де діяв партизан-ський загін «Піада», з

якому були перший на-ставник «Спартак» офіцер Червоної Армії Петро Гра-матников і його зв'язова з Красногір'я Олімпіада Ястремська. Георгій Ку-лик пропонує розпочати розкопки. В район запро-шуються науковці з столи-ці, і знову поповнюються музейні експозиції нови-ми реліквіями.

...Двадцять років тому Георгій Кулик почув від старожилів, як фашисти вчинили розправу над комсомольцями, котрі не скорилися фашистам в окупованому селі. Поси-вила бабуся показала йому гребінець, який був знай-дений на заріччі, де бу-ли спалені патріоти Крас-ногір'я. А потім молодий краєзнавець побував на засіданні військового три-буналу — судили колиш-ніх поліцаїв, котрі довгі роки ховалися від суду. Тоді самі запроданці за-свідчили, якою дорогою йшли юні патріоти «Спар-так», піднімаючи факел помсти окупантам. Тоді Георгій Кулик разом з журналістами обласної га-зети «Молодий комунар», комсомольськими акти-вістами Голованівського району ще і ще раз побу-вав в кожній хаті Красно-гір'я і хутора Манжурки, навколишніх сіл Свірнево-го, Капітанки, куди вели стежки, якими колись про-йшли спартаківці. А ще пошук архівних матеріалів. І вже не було в Красногір-ці жодного жителя, хто б сгав остеронь пошуку.

Георгій Кулик і комсо-мольські активісти кол-госпу імені Тельмана по-кликати в будинок куль-тури молодих хлібо-робів на тематичний ве-чір «Слава корчагінців Красногір'я» — вечір трьох комсомольських поколінь. Першим аяв слово ди-ректор музею «Спартак». Він розповідав про Мико-лу Островського, про свої недавні зустрічі в Боярці... А потім демонструвався документальний кінофільм про діяльність «Спартак», створений за музейними документами. Була літе-ратурно-музична компо-зиція, сценю проносилася портрети полеглих героїв Красногір'я. А самоді-яльні актори драмколек-тиву будинку культури ви-ходили на імпровізовані постаменти.

— Я — Михайло Громо-вий...

— Я Любова Римар...

— Я — Олімпіада Яст-ремська...

— Я — Михайло Сам-чиншин...

— ...будемо жити так, як жив і боровся Павло Корчагін. Будемо мстити ворогові... Так, як велить наша комсомольська со-вість.

Вони стазали перед на-ми справді живими. Бо жила пам'ять про звитяж-ців. Їй не дають погасну-ти люди, котрі знають справжню цінність реліквій, якими багате наше життя.

М. ШЕВЧУК.

Семен КУРИЛО

Важкі свинцеві хмари повзли над лісом. Вони ніби придавили невелике село, що стоїть біля молодого дубняка. Ніч все більше лягала на село, і разом з пер-шими краплями дощу затьмарилася вогні у вікнах. У таку непогоду на вулиці не зустрінеш нікого, бо все живе намагається сховатися в будинки, до тепла.

Дід Степан перевернув замки на дверях магазину, по-хмуро глянув на небо. «До кума, мабуть, загляну. Разом веселіше», — подумав він і попрямував до свого приятеля через дорогу до чайнісі. А дощ лив на з від-ра, збивав з дерев пожовілі листи.

На сусідській вулиці заріва і відразу ж замогилі мо-тор автомобіля. І знову чути лише постійний плюскіт дощу. Раптово із темряви метнувся тіні і заперли, причаївшись біля огорожі. Дзенькнуло залізо, глухо засипіли іржаві петлі.

Коли через підгородні сториж вийшов із-під навісу, десь близько із темряви загригав деігун і, вибігавши з-за повороту, «Волга» мало не збила його з ніг. Дід помітив квадратики на бортах автомобіля, водій різно крутнув руля, і автомашини вилетіла на шлях. Почув-ши біду, старий кинувся до свого поста. Засвітив лам-пу і побачив — зірваний засов, а на порозі зламаний замок.

Було над чим замислитися Олександр Олексійови-чу. Бо він не перша торговельна точка пограбована саме так. «Спосіб» однаковий, і завжди злочинці виручає таксі. І ніяких слідів. Відразу видно, що не новачки. Вони вдаються знати слід, скільки ще гра-біжники можуть вчинити лиха. А може почують, що йдуть по їх слідах, та на якісь час причайтяться. Ні, щоб там не було, а він прийняв рішення. Якщо кімнати з цим гніздом, то раз і назавжди.

Отже, ще вчора Олександр Олексійович для своїх багатьох знайомих був капітаном міліції, працівником обласного кримінального розшуку, а сьогодні... Він уважно глянув на себе в дзеркало. Як не позаридити тому, хто мене легко перестилитися. Арти-сту, який сьогодні грає позитивного героя, а завтра злодія. Чи вийде у нього? Якоюсь невідомою причиною: артист повинен спочатку гніватися і тільки після того тупнути ногою. Тому треба внутрішній настрій ма-ти. Саме зараз ніхто не заважає: дружина на роботі, син — у школі.

І взагалі, одне діло поводитися перед глядачами на сцені, а друге — там, у лігві... В театрі дрібна помил-ка може пройти непомітною, а тут все набагато склад-ніше. «Пробуй, Олександр, пробує, ти повинен це зробити», — підганяє себе мовчимо. На мить подумав, що він не співробітник міліції, а рийний грабіжник, з яким зустрічає в літньому місяці. Губи зімкнути. Це так. Права око трохи примружив. Схоже. З боку то видно. Він добре знає, скільки непередбачених перемін може статися попереду. Узав у руки пістолет. Ні, треба залишити його в черговій частині. Головно — вийти на слід. І який би важким не було б це зазана-ня, його треба не відкладаючи вирішити. Тим паче, за останні дні вдалося знати новеликий слід. Це і до-давало впевненості. Коли після тяжкого поранення сторожа сільмагу в селі Руська Лозова грабіжники майнули в бік Белгороду, один із мешанців астри по-мітив серію номерів новолітної «Волги». Таксі ви-явилося белгородським.

Скільки корисних порад чув він в ці дні від друзів по роботі перед тим, як підправитися «туди». Остан-ня порада начальника відділу кримінального розшуку Лука-шука. Ця витримана людина на якийсь час втратила рівновагу. Навіть знаючи свідчість капітана, його стійкість і внахильність, Лушук дав добро на цю ризиковану операцію, як говориться, з болем в серці.

— Дій, Олександр, — хвилюючись почав він, — на-ші хлопці будуть недалеко, по можливості будемо під-тримувати контакт, обмінюватимемо інформацією. Якщо щось — підстрахуємо. Але сам зрозумій, треба бути обережним, бережи себе. Ми віримо в тебе.

— Спасибі. Анатолію Євстафійовичу, не підведу. На стоянці белгородських таксі все частіше стає по-являтися зовні неприємний чоловік. Світлий нартус, легке напіврозбиту пальто. Погода була чудова. Літо мов знову вирішило прийти на побачен-ня з осінню. Мабуть тому і в пасажирів сьогодні та-кий хороший настрій, хоча вони давно чекатимуть таксі. Шепочуться, сміються. Розмішав їх солдат своїми жартами.

Любов напіван по сміху визначати характер люди-ни. То від сміху заливається хлоснення. Другий тільки поблажливо гикотить. Ага, це громадянин в зеленому напелюсі. Зате дівчина з квітами мовчить, лише за-думливо дивиться на все. Може, солдатська гімнастер-ка навіяла якийсь спогад? «До чого все-таки люди різні», — поміркував він.

Олександр Олексійович на тиші себе мріями на швидкий успіх. Складність заздалека стала більш оче-видною враз після початку пошуків. Якоюсь він дізнав-ся, що один водій частенько випиває, цурається това-ришів. Придивився до нього. Немолодий вже, неохай-ний, сидить за кермом пригнічений. Здавалось, би, під-ходяща «кандидатура». Але, визнавши людину блідну, на по собі стало. Бо в боях під Києвом той потрапив у полон, потім — Освенцім. Після війни дружина по-мерла. Четверо дітей на руках залишилось.

От як може статися. Радий був, що помилився, і в той час так гірко стало на душі від того, що люди бувають такі байдужі один до одного. Та як би зна-йти вільну годину та побувати в гаражі, розкрити людям очі. Але хто він зараз...

Замислився капітан. Ось помилився він, а йому, пра-цію міліції, помилок допускати не можна. Потрібен досвід, інтуїція. Згадав прочитане у Манарен-на: «Бачити хороше в людині завжди важко. Добре в людині завжди треба прогнати. До людини треба підходити з оптимістичною гіпотезою, хай майже з деяким ризиком помилитися». Тан, треба їти від хоро-шого. Можливо, що на автопідприємстві всі, як один — чесні працівники, чуйні товариші. Але як могло ста-тись, що в колективі не помітили лиха старого шофе-ра? Значить, не звернути уваги і на особу, яка може вчинити злочин, і все-таки треба вірити.

Тоді й прийшло рішення — зустрітись з ветераном, поговорити відверто. При зустрічі розмова вразу не йшла. Василь Петрович, так звали таксиста, не при-ховує, що невдоволений візитом незнамого гостя. Від-повідає різко, а потім запитав:

— А чого це ви до мене прийшли? Що я, вразний від інших?

Олександр Олексійович сказав відверто, що погані думки про нього був, допускав, що він...

— Ось які! Трохи помовчали.

— Радий, що помилився, — заговорив напіван, — тому і зайшов до вас допомоги просити. Не відмовте?

— Погано ви знаєте нашого брата, — розгнівався господар. — Відкіля це у вас пішло: шофери — на-лімички, шофери — п'яниці, шкурники. Та їх же одиначи.

— Правильно, як раз мене одиначи і ціналять. — перебив напіван. — Так допоможіть.

Василь Петрович ближче підтягнув стільця, дозго не дивлячись на гостя, вмикає важкими літими на стіл. І зразу відчулося, що ця людина за будь-яку справу береться ґрунтовно.

(Далі буде).

ІМЕНІ САМАНТИ СМІТ

Алеп молодих дерев, лна з'явилася в центрі міста Чирчикна Ташкентської об-ласті, названа ім'ям Саман-ти Сміт. Ця своєрідна зе-лена пам'ятка американ-ський школярці — юному борцю за мир — закладе-на з ініціативи піонерів і комсомольців середньої школи № 15.

Коли одна з учениць цієї

школи, тепер десятиклас-ниця, Надя Караваєва від-почивала в «Артеку», вона познайомилася з Саман-тою. Дівчатна подружилася, обмінялись листівками з автографами, сувенірами. Повернувшись додому, На-дя запропонувала органі-зувати в своїй школі клуб інтернаціональної дружби.

(ТАРС—РАТАУ).

За секретарем комітету комсомолу лономотизного депо станції Знам'янка Станіславом МУЛЕНКОМ (на знімку) за неповні два роки по праву закріпився ав-торитет ініціатора багатьох справ, не менш і цінних справ.

Фото В. ГРИША.

М. Знам'янка.

Конкурс «Ерудит»

Отже, позаду два турні. Всього в них взяли участь близько 100 ерудитів, причому десь п'ята частина учасників — з Вільшанського району. Нам дуже приємно, що тут нашу газету читають так уважно.

Кросворд С. Марутовського, вміщений у другому турі, виявився для ерудитів складнішим, ніж попередній. Проте і цього разу п'ять читачів розгадали його повністю. Крім того, ми виявили досить цікавий факт: деякі ерудити надсилають нам лише свої кросворди, а відповідей на чужі — ні. Можливо, тому, що за власні кросворди ми обіцяли подвійну кількість очок. Однак не всі кросворди годяться для друку, зокрема, не можемо ми вмістити ті, що складені російською мовою. У той же час надійшло кілька листів з пропозиціями нарахувати авторам кросвордів теж по одному очку за питання, оскільки в протилежному випадку основна маса ерудитів, котрі тільки відгадують, опиняється в надто несприятливому становищі порівняно з кількома авторами. Пропозиція приймається.

Отже, з її врахуванням за підсумками двох турів лідирують: І. Черноіван, В. Манойленко (Кіровоград) і В. Пешчоренко (Знам'янка) — по 72 очка; далі йдуть В. Гродзіцький (Москва) — 71, А. Середата Ю. Іванов (Кіровоград) — 70, Е. Володимирська, І. Потапенко (Кіровоград) — 69, П. Опіщенко (Кіровоград) — 68, О. Овдієнко (Кіровоград) — 66, Ю. Чуб (Петрівський район) — 65, Н. Філопенко (Світловодськ) — 64, А. Коваленко (Новоукраїнка) — 62, С. Поздрахов (Кіровоград) — 58, В. Постойчук (Гайворон) — 52, Т. Велічко та О. Фаренюк (Вільшанський район) — 51, В. Ільченко (Вільшанський район) — 50.

Ерудитам, котрі пропустили один із турів і через це відстали, повідомляємо: облік ваших очок ми все одно ведемо, тому можете сміливо продовжувати участь у конкурсі.

Строк надсилання відповідей на кросворд Ю. Іванова — до 20 грудня. Примітка. Кросворд, вміщений в «МК» за 23 листопада ц. р., — не конкурсний.

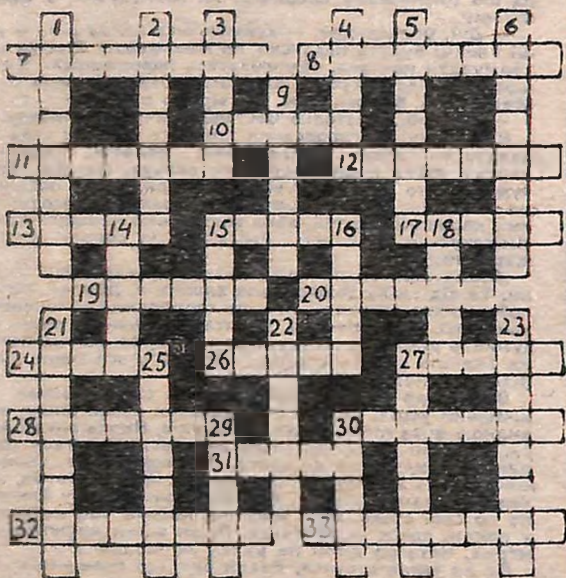
Чекаємо листів!

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД С. МАРУТОВСЬКОГО, ВМІЩЕННЯ У «МК» ЗА 24 ЖОВТНЯ Ц. Р.

По горизонталі: 5. Папірус, 8. Енергія, 9. Хітон, 10. Бик, 11. Попоп, 12. Алкамен, 15. Обеліск, 17. «Саламбо», 19. Манта, 20. Халва, 23. Каміст, 24. Сокотра, 28. Графіка, 30. Габон, 31. Метро, 32. Дипар, 33. Реторта, 34. «Спартак».

По вертикалі: 1. Маллико, 2. Біном, 3. Артон, 4. Ліппоно, 6. Схолст, 7. Страз, 8. Енцелад, 13. Платина, 14. Марафон, 16. Брама, 18. Бювар, 21. Есграда, 22. Конкурс, 23. Кілауса, 25. Ахеріар, 26. Афіш, 27. Молох, 29. Зєбра.

КРОСВОРД

по горизонталі: 7. Драма М. Ю. Лермонтова, 8. Дерев, 10. Заварне тістечко, 11. Система однотипних приладів, 12. Форма організації, устрою чого-небудь, 13. Приміщення для концертів, 15. Професія, 17. Система харчування, 19. Опера Ж. Бізе, 20. Американський вірусолог, лауреат Нобелівської премії, 24. Відомий французький комедіограф, 26. Продукт праці, 27. Підвищення, виступ, 28. Складовий тон основного звуку, 30. Найвіддаленіша від головної зірки точка орбіти зірки-супутника, 31. Частина бухгалтерського балансу, 32. Сірководісна амінокислота, 33. Автор у Стародавньому Римі.

по вертикалі: 1. Столиця азійської держави, 2. Радянський поет, автор слів багатьох пісень, 3. Різьблений камінь, 4. Ліцтовий бін монети, 5. Оборонна споруда, 6. Оптичний прилад, 9. Човен, 14. Тварина, 15. Об'єднання, 16. Футбольна команда першої ліги, 18. Релігія, 21. Радянський генерал, Герой Радянського Союзу, 22. Посудина, 23. Гормон, 25. Радянський космонавт, 27. Група викупних головоногих молюсків, 29. Спільність людей, 30. Мінерал.

Склав Ю. ІВАНОВ.
м. Кіровоград.

Суботній КУР'ЄР

СТОРІНКА ВИХІДНОГО ДНЯ

Володимир ТАЛАШКО:

«НАЙГОЛОВНІШЕ — ЛЮДИНА»

...І тоді він заспівав. Тремтлива, ніжна мелодія входила в серце, перевертала душу. Забувалося, що на світанку знову в бій і для когось, можливо, останній. А він співав, натхненний і прекрасний, найзнаменитіший артист Велико-го театру, який не встиг стати знаменитим і навіть артистом — не встиг.

Ніж яка, господи, місячна, зоряна...
Видно, хоч голуб збірай.

А потім зорею впаде в безсмертя палаючий літак...

КОР.: — Сергій Скворцов із фільму «В бій ідуть одні «старіки» — ваша улюблена роль?

Володимир ТАЛАШКО: — Коли б я міг так просто сказати, яка роль улюблена... Дорога моя роль — так. Згадак про зйомки в цьому фільмі щаслива і сумна. Ми всі були тоді такими молодими. Зустріч з Леонідом Федоровичем Биковим була для нас справжньою школою духовного спілкування.

КОР.: — У вас було багато конкурентів?

В. Т.: — Ні. Биков належав до тих режисерів, які добре знають, що їм потрібно. Він не йшов на перепроби.

У фільмі «В бій ідуть одні «старіки» В. Талашко створив привабливий образ людини, яка зуміла не піддатися тимчасовій розслабленості, незвірі в свої сили. Хтось із древніх філософів сказав, що найсуворіша, найважча боротьба — та, яку людина веде з собою. Сергій Скворцов В. Талашка вийшов переможцем у цій боротьбі. І переможцем в жорсткій битві з фашизмом. А першою роллю в кіно

став образ комсомольця Окунева у фільмі його вчителя М. Маценка «Як гартувалась сталь». Роль невелика. Кілька епізодів, з яких головний той, де герої В. Талашка не витримують, пориває з друзями, щоб погін присоромленим, зніченим повернутися назад, каятися, просити прощення. Я запитала у В. Талашка, чи не відчував він заздрості до виконавця головної ролі В. Конкі-

мрія стати актором, яка поселилась у ньому з дитинства, не давала спокою. Після армії закінчив кінофакультет Київського інституту театрального мистецтва імені Карпенка-Карого. Був зарахований в штат кіностудії імені О. Довженка. Знімався у фільмах «Народжена революцією» (міліціонер Басаргін, перший представник Радянської влади), «Капітан Немо» за Жюль

на. Володимир стримано відповів, що заздростів у нього не було. Звичайно, на знімальному майданчику зібралось багато молоді, і, певно, дехто думав, що міг би створити роль Павки Корчагіна.

В. ТАЛАШКО: — Кожне покоління звертається до роману М. Островського, щоб перевірити себе, співвіднести своє життя з людьми, які робили революцію. Так було для покоління Сергія Скворцова, яке довело це всім своїм мужнім і красивим життям. Так і сьогодні.

Володимир виріс в шахтарському краї, в робітничій сім'ї. Спочатку пішов дорогою батьків. Вчився у гірничому технікумі. Але

Верном (Нед Ленд), «Якщо ворог не здається...» (підполковник Русанов), «Ніжність до ревучого звіра» (льотчик Трефілов) та інших. Герої В. Талашка люди рішучі, активні, неспокійні. Деякі їх вчинки, думки, можливо, й не завжди можна виправдати, розділити, але зрозуміти — завжди. Тому, що перед нами живі люди. Одна з останніх ролей В. Талашка — голова колгоспу у фільмі білоруських кінорежисерів «З ювілеєм почекаємо», зустріч з яким у глядачів ще попереду.

КОР.: — Про що ви мрієте?

В. Т.: — Як і кожен актор, знімається, знімається.

Маленькі хитрощі

■ У шерстяного светра чи джемпера розтіглися рукави. Не страшно! Зв'яжіть їх тасьмою і опустіть на 10 хвилин у дуже гарячу воду. Потім віджміть і так з тасьмою просушіть.

■ Ніж пропав у рибі, і ніяке миття не допомагає. Протріть лезо волого лезом, потім сполосніть, і все в порядку.

Звичайно, в хороших фільмах.

КОР.: — І в комедіях!

В. Т.: — А чому б і ні? Важливо, щоб фільм був хороший. Щоб на екрані було, як у житті: і сміх, і сльози.

КОР.: — Ваша тема в мистецтві?

В. Т.: — Людина. Хочу нести з екрана добро, взаєморозуміння, хочу допомагати людям долати свої помилки.

КОР.: — Ви любите розмовляти з людиною, яка володіє почуттям гумору?

В. Т.: — В нашій справі без цього не можна.

КОР.: — Ваші літературні влюбданні?

В. Т.: — Паустовський, Еренбург, Астаф'єв, Есе-

Дорогий друг!
Спасибо Вам!
Молодці!
Доброе утро, доброе утро!
С уважением и любовью
В. Талашко

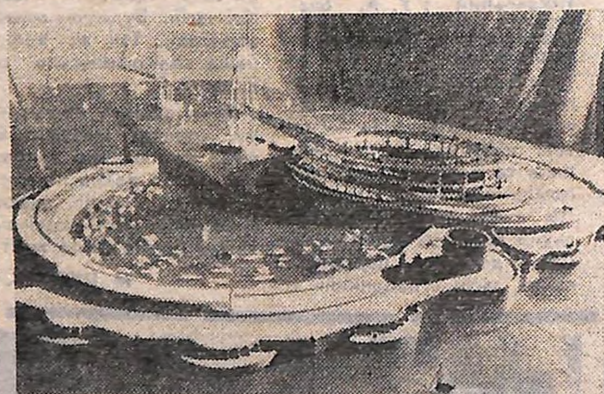
нін, Маяковский. Вас दि-вує таке поєднання — Есе-нін і Маяковский? Але ж обидва вони — початок нового світу, нової держа-ви. Ми повинні вміти по-есенінськи любити, по-мая-ковськи ненавидіти. На цьому стоїмо!

КОР.: — Спасибі за ін-терв'ю.

В. Т.: — Спасибі «Моло-дому комунару». Не втра-чайте комсомольського за-в'язтя, друзі.

Інтерв'ю вела
В. ЛЕВОЧКО,
спецкор «Молодого
комунара».

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Чи буде тунель під Ла-Маншем?», «Бути чи не бути тунелю?», «Тунель чи міст?» — статті з подібними заголовками періодично з'являються у зарубіжній пресі. Англійські й французькі експерти мають намір розглянути проекти, створені спільно спеціалістами двох країн. Авторі запропонованих проектів висувають різноманітні технічні рішення. Проект «Евро-рут» (на знімку) передбачає спорудження в протоці моста-тунелю довжиною 37 кілометрів.

Фото Клейстон — ТАРС.

ШАНОВНІ КІРОВОГРАДСЬКІ ГОСТІ МІСТА,
МЕШКАНЦІ РАЙОНІВ ОБЛАСТІ

Запрошуємо відвідати «Службу сім'ї»

де вам запропонують дві форми обслуговування — користування картотекою, прізвище й адреса в якій не зазначаються, і публікацію оголошень у «Кіровоградському тижні» під рубрикою «СЛУЖБА ЗНАЙОМСТВ», які даються анонімно, під назвою «Абонент №...».

ВАРТІСТЬ ОГОЛОШЕННЯ 2 «КІРОВОГРАДСЬКОМУ ТИЖНІ» — 30 КРБ.

Звертаючись до «Служби сім'ї», треба обов'язково мати при собі паспорт. Приймають лише осіб, які не одружені.

ГОДИНИ РОБОТИ СЛУЖБИ:
щодня — з 10.00 до 19.30,
у суботу — з 10.00 до 16.00,
обідня перерва з 14.00 до 15.00,
вихідні — неділя, понеділок.

НАША АДРЕСА: м. Кіровоград, вул. Полтавська, 37-а. Іхати тролейбусами №№ 2, 6, 1, 5, автобусами №№ 5, 7, 20, 12 до зупинки «Вул. Васнецова».

БУДЕМО РАДІ БАЧИТИ ВАС У НАШІЙ СЛУЖБІ І ДОПОМОГИ ВАМ У ВИРІШЕННІ ВАШИХ СІМЕЙНИХ ПРОБЛЕМ.

«Служба сім'ї».

«Молодой комунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 01399.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс 81103

Зам. № 635. Тираж 57 400.

Газета виходить в півторці
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гіпінки, 2.